

ПЕТ ПЈЕСАМА ЗА ТОМАСА БЕРНХАРДА

Умјесџо да се убију, људи иду на ђосао.
Томас Бернхард (1931-1989)

ТРИДЕСЕТ ТРИ МИНУТЕ У ХЕРЛЕНУ¹

ходаш уоколо
и тражиш –
ни сам не знаш што.

покушаваш
држати ријечи подаље од мисли,
али не успијеваш.

оне зује нечујно
и роје се
као расут мравињак у прољеће.

а онда – *гуф!*
пред тобом наједном
Уклети Холандез!

из влаге израња трг,
мрк, древан,
изгажен.

по њему брза чељад
мокра, нујна,
смркнута,

у вјечној борби
као св. Јурај са звијерима
запетих кишобрана.

---

¹ Градић у покрајини Лимбург у Низоземској, родно мјесто Томаса Бернхарда.

цунами тамних капи
што стижу одасвуд
гаси и најмању искру говора...

још круг ил' два
и ето те под куполом
нове аутобусне постаје.

човјек је срећан само док њуиује.

НАКОН БРОЈГЕЛА

што је остало након Бројгела?

лица која су тјерала лисице кроз снијег
и вртјела се на сеоској свадби
сада ваде сендвиче из актовки,
испод коштаних оквира
прате бурзовне резултате.

али послјије свих испаљених плотуна
послије солилоквија и хелебарди
између пуре и лонца
ради ли се још увијек о истом растојању?

кад погледам кроз прозор влака
у овај оскудан пејзаж
осјетим се као слушкиња
у другом стању.

LE ROUGE ET LE NOIR ILI SLOVO O POMIRBI

тог љета
таманили смо напорне комарце
и мирили црне и црвене Хрвате.

између два гутљаја
хладног карловачког
упитао сам скулирано Лилит,

најпожељнију колудрицу јужно од Сежане,
зашто Црква никад није јавно
осудила усташтво?

рекла ми је да сам зелен
за озбиљне теме и да повијест није материја
за агностике и бедаке,

ал' да ће свеједно колико одмах
назвати оног „Бозанићевог момка“,
јер наводно постоје списи

који указују на баш супротне ствари!?
питао сам и што је с тзв. штакорском линијом
Св. Јеронима ХЦЗ-а,

али ме она заокупљена мобилтелирањем
у високе сфере ка(п)толичке хијерархије
више једноставно није могла чути.

кренуо сам зато миц-по-миц
прстима по бедрима
препланулим као инкунабуле

скројене од глатке и штављене
дјевичанске коже,
али ту ме таквом силином

дочекао њезин слободни длан,
да сам у тренутку окајао
Теодозијев Едикт, Лутерове тезе

и све одлуке Никејског концила.
повукао сам се на балкон
и скрушено запалио цигарету.

као раздијељено црним чешљем
небо изнад Брача
никад није изгледало љепше.

ПОЗДРАВИ ИЗ ТЕЛ АВИВА

све младе Израелке
чврсте су и преплануле
као *aubergines*.

углавном
носе рејбанке
и углавном су трудне.

неке за собом потежу
и по троје синова док четвртог
in utero милују по ћели.

све да би их
– колико сутра већ –
спремно оплакивале

негдје на Западној обали,
у Цезареји или у Јафи,
осим ако у међувремену

не постану подузетници
у Хаифи, рабини у Јерузалеми
или пилоти *El Ala*.

СРПСКЕ КОНТЕСЕ У ПРУСТОВОЈ ПОТРАЗИ ЗА ИЗГУБЉЕНИМ ВРЕМЕНОМ

појаве се тако
наједном *рибоїлаве*,
на некој гозби гдје их човјек
најмање очекује,

а онда намах прхну
напрасно и злослутно
и заувјек нестану,
као оне Рундекове *чрне шице*,

негдје у беспућима
смијешне, или оне друге
мање смијешне
страни повијести.

међутим, величина је ипак
важна, упозоравају нас
таблоиди, а њима је данас
и те како вјеровати,

јер јунаштво малих народа
искри *јошїи* тек у тим прокуханим
очима што вребају из мрака
давно угаслих огњишта.

углавном, дуг је пут
до версајске дворане с огледалима,
дуг пут до розих буржујских поплуна
у стану на Булевару Хаузман 102.

шїио да се ради, друїови?
ускликнуо би нестрпљиво економист,
социолог, филозоф и вожд
Владимир Иљич Уљанов.

чекати, чекати и само чекати!